

«Унція емоцій варта тонни фактів» Джон Джунон

№ 4(11), 14 квітня 2017

«СВЯТКОВЕ ЗМАГАННЯ» ПО-МІНІСТЕРСЬКИ

Декілька тез про студентські
олімпіади і навіщо вони потрібні

Детальніше на стор. 3

КРАСА ЯНГОЛІВ, АМБІЦІЇ ЧОРТІВ

ДНУ. 2017 рік. Талановиті хлопці та дівчата борються за звання найкращих. Кожен підкорює тим, чим може: запальним танцем, звучною піснею, веселим стендапом або зворушливою грою на музичному інструменті. Що ж це за дійство, де в одну мить зібралося стільки цікавих студентів?

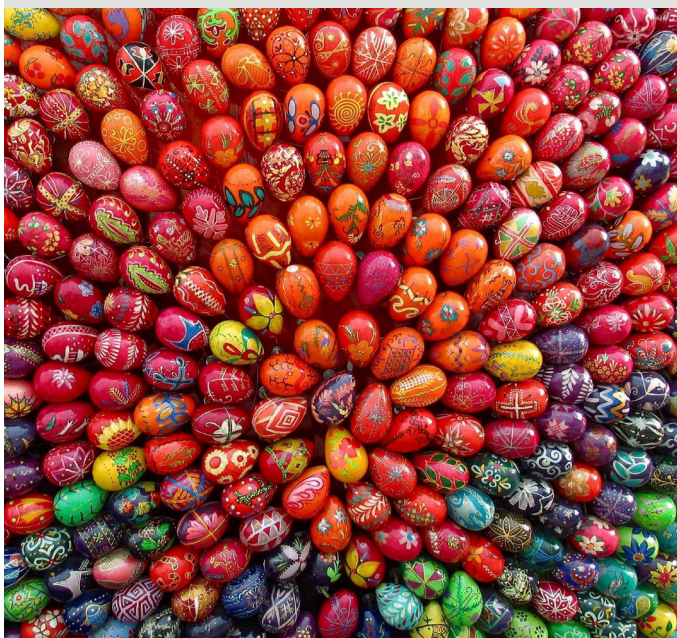
Детальніше на стор. 6

ВЕЛИКОДНІ ТРАДИЦІЇ СВІТУ,

або що ховає шоколадний заєць?

Детальніше на стор. 5

Детальніше на стор. 7

«Я ВІРЮ В СПРАВЖНЄ КОХАННЯ, БО ВОНО – СЕНС ЛЮДСЬКОГО БУТТЯ»

Роман дніпровського письменника Наїля Ісмайлова «Мелодія осені» - це розповідь про ніжні почуття, неймовірні емоції, хвилюючі моменти, в цілому - це історія про істинне кохання

ЯК ДНУ ГОСТЕЙ ПРИЙМАВ

5-ого квітня у стінах ДНУ ім. Олеся Гончара пройшли 2 етапи студентської олімпіади з журналістики, яка зібрала більше 70-ти учасників з найвіддаленіших куточків України. Найближчі 3 роки саме наш університет буде проводити всеукраїнську студентську олімпіаду з журналістики

Детальніше на стор. 2

ВЕЛИКДЕНЬ У ХХІ СТОЛІТТІ,

або як сучасна молодь розуміє
православне свято

Детальніше на стор. 5

СКІЛЬКИ КОШТУЄ КРАСА

Або як не спустити усі гроші на помаду

Детальніше на стор. 4

«СВЯТКОВЕ ЗМАГАННЯ» ПО-МІНІСТЕРСЬКИ

Декілька тез про студентські олімпіади і навіщо вони потрібні

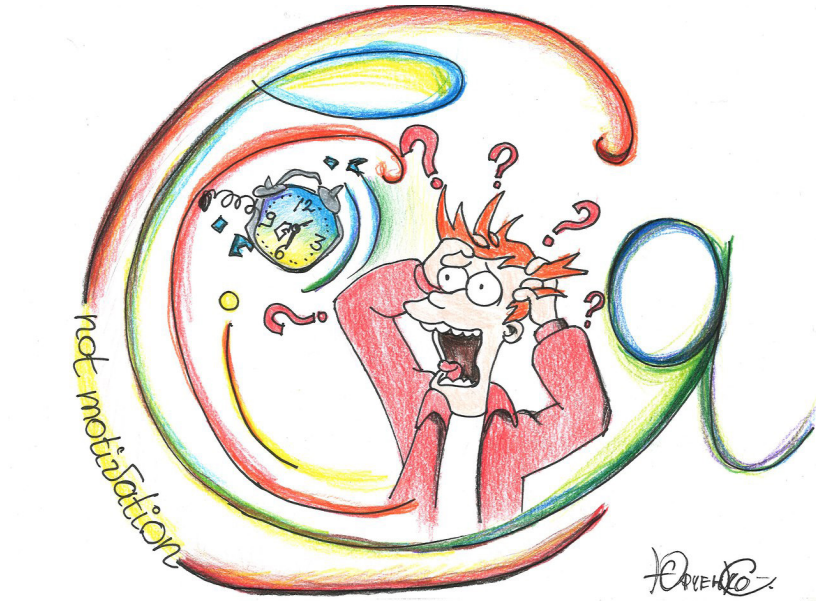
Раніше я думав, що лише одна річ на цій планеті змусить мене прокидатися о третій ранку й «двигати» в бік вокзалів. Це бажання якнайшвидше поїхати з Дніпра на літні канікули в мій рідний Бердянський район. Минулого тижня зрозумів, що ще ніколи так сильно не помилявся (але це не точно).

Так, олімпіада з журналістики нагадувала ті часи, коли країна активно готувалася до Євро 2012. Єдине, що масштаби значно менші. Та подія оминула Дніпро, а жаль. Можливо, дорогу «Оріхів – Пологи – Андріївка – Бердянськ» хоч трохи відремонтували б. Все ж таки найближчий шлях з Дніпра до моря.

Статус «всеукраїнська(!) олімпіада» підштовхував нас до впровадження такого поняття як «сервіс». Тому ми і їхали зустрічати представників інших ВНЗ на вокзали рано вранці. А могли б ще трохи подивитись кольорові сні.

Що таке олімпіада саме для учасників дійства, знав не тільки з пліток. В школі мене «пихали» на всі предмети, в які тільки можна було втиснути. По два тижні не сидів на звичайних уроках. І хоча до всеукраїнського рівня жодного разу так і не дотягнувся, та в когорті кращих географів області був. Аж тричі! Тому, працюючи в аудиторії 1306 на відкритті змагання, я подивився в очі кожному із 70-ти учасників і міг приблизно уявити що кожен із них думає. Їхні серця, впевнені на 100%, биляся трохи швидше. А нотки радощів й урочистості перемішувалися з хвилюванням. Зовсім скоро на поверхню вилізла тема «а нащо те все потрібно?». Університет – не школа. Там-то все зрозуміло! А ось в нашій ситуації... Особливо для четвертого курсу. Диплом, екзамен, завдання викладачів, відсутність сну, нестача мотивації, а тут ще й це. «Вапще анріал»!

Для початку хотілось би дещо виділити. Я трохи поспілкувався зі студентами-учасниками, і виявилось, що ніхто не знає про такі поняття як «стимули» або «заохочення». На питання «а що ж тобі

за це буде?» лунала відповідь «нічого». Ну... не зовсім так. Хтось навіть казав, що за призове місце, при вступі на магістратуру в Київ, нарахують додаткові бали. Але всі подібні заяви підкріплювалися словами «не знаю», «не впевнений» і т.д. А щодо стимулювання з боку викладачів і взагалі ні пари з вуст. Заради правди, в школі за призові місця на районних олімпіадах нам теж не ставили додаткових оцінок. Говорю «районних», бо всеукраїнська олімпіада студентів – це як районна олімпіада учнів (не такий довгий шлях до фіналу, розумієте?). Та дозвольте роз'яснити суттєву відмінність! У школі немає системи «квали інших». Крім того, оцінювання жодного разу не об'єктивне, а його критерії – лише папірець на стіні. Тому з гарним табелем немає проблем, якщо ти хоч щось розумієш у цьому житті. А університет? Нууу... Диплом – прикраса для тієї ж стіни, згоден. Але якщо ти раптом бюджетник... В нинішній ситуації, коли ось-ось введуть абонентську плату за користування державним повітрям, зайвий пункт буде тільки в поміч. Сподіваюсь, шановні викладачі, студенти неправі, й ви додасте декілька балів до загального рейтингу наших учасників. Все ж таки, якщо не призи, то ін-

дивідуальні нагороди вони взяли!

Ну а тепер до самого поняття «олімпіада». Ми звикли називати це змаганням, конкурсом, і чим завгодно, що асоціюється зі словом «боротьба». Але дозвольте відкрити вам таємницю, друзі. Олімпіада найвищого рівня – це змагання тільки на 50%. А на решту 50 – СВЯТО! І я зараз не про те, що з двох діб на складову боротьби припадало лише дві години. Дійства, які супроводжували години тестів і творчості, закликані позайомити представників інших ВНЗ з містом і університетом. І все це в досить доступних формах і від компетентних людей. Хтось брав участь у всеукраїнському етапі МАНУ? Так, саме в тому, який називають «поїздка на Україну». Змагання триває близько трьох днів, на які заплановані зустрічі з письменниками й політиками, різноманітні екскурсії та багато інших цікавинок. Поїхати «на Україну» варто було хоча б заради цього. А результати? Всі діяли за принципом «виграємо – добре, не виграємо – скажемо, що через корупцію». Про журналістську олімпіаду я таких речей не казати не наважусь, але факт культурної програми залишається фактом. І скажіть мені тепер, що це не свято! Найвищий рівень для того і є

найвищим. Аби прийняти еліту гідно. Поправте, друзі, якщо я чогось не розумію.

Про елемент змагання забувати, звичайно, не можна. Адже в цьому весь сенс. В іншому випадку олімпіаду довелось би перейменувати. Але чи потрібне нам це змагання? Розвелось багато скептиків, які скажуть «краще показник всього – досягне в житті». Такий підхід в сучасних умовах є цілком правильним, але в даній конкретній ситуації... не знаю. Думаю, існує лише одна прописна істина, від якої треба відштовхуватися. Той, хто перемагає, буде говорити, що олімпіада з журналістики – досить корисна «штука». Андердоги втішать себе фактом участі, та з-під носа скажуть щось типу «нащо все те треба, тільки гроші й сили витратили». А щодо нас, хто це все обслуговував – «фіфті-фіфті». Я, наприклад, не задумувався треба це чи ні, а просто робив доручену роботу. Саме тому можу сміливо сказати, що необхідність олімпіади – це справа поставленого питання. Та якщо йдуть, то потрібно. Не думаю, що університет відправляв би свої представників на інший кінець України заради якогось безкорисного турніру. А боротьба за ім'я і престиж? Всі, певно, забули, що ці поняття теж не варто губити в суцільному «поточи матеріалізму».

Боротьба – добре, але є ще й дружба. Коли б це ще студенти з різних куточків України зібрались в одному місці й в один час. Нові знайомства, враження, емоції – досить банальні аргументи. Але вони теж мають право на існування. Тому давайте краще проводити!

За допомогою газети ще раз хотілось би привітати всіх, хто представляв наш університет на олімпіаді, й побажати творчої наснаги і постійного прогресу! А також нагадати представникам старших курсів, що ми потребуємо конструктивної критики щодо газети і з нетерпінням чекаємо ваших коментарів у групі «Гончар Інфо»!

Ігор МАЛІЄНКО

ВІД РЕДАКТОРА

Дорогі читачі!

Редакція «Гончар Інфо» не сидить склавши руки, а продовжує натхненно готувати для вас нову порцію цікавих та актуальних матеріалів. Тож, перед вами 4 випуск газети.

Тема номеру присвячена християнському святу Великодню. У рубриці «Особливе» ви можете дізнатися, як сучасна молодь сприймає це свято та як його відзначають у різних країнах світу.

У «Гаманці» на вас чекає відповідь на питання: «У скільки обійдеться великодній кошук?» Також ми підготували спеціальний матеріал для дівчат, що підкаже, де у нашому місті можна привести себе до ладу та не залишитися з пустими кишнями.

Не забули ми й про наші «Цікавинки». Як коментує свою перемогу цього року Міс ДНУ? Які емоції в неї залишилися після конкурсу? Все це ви дізнаєтесь саме в цій рубриці.

Не забули ми й про традиційний для нашої газети гороскоп, де ви дізнаєтесь, якого кольору крашанка підійде саме вашому знаку зодіаку та які сюрпризи цього місяця підготував для вас Пасхальний Кролик.

Особливе місце в газеті займає матеріал про Всеукраїнську олімпіаду з журналістики, яка відбулася у нас на факультеті. Тільки на сторінках «Гончар Інфо» репортаж із цього заходу та враження студентів від цього заходу!

Чи може економіст написати захоплюючу книгу про кохання? І чим відрізняється осіннє кохання від весняного? На всі ці питання вам відповість дніпровський письменник, автор роману «Мелодія осені» Найль Ісмаїлов у нашій рубриці «В об'єктиві».

Всі ці неймовірно цікаві матеріали, сподіваємось, заслуговують вашої уваги, а тому поспішайте прочитати їх. Ваше задоволення – найкращий великодній подарунок для авторів нашої газети!

Ми чекаємо ваших коментарів на фейсбуці та на пошті редакції: goncharinfo.fszmk@gmail.com.

Та, звісно, не забувайте про наш конкурс «Знайди 10 помилок». Призи переможцям можуть стати ще одним великоднім подарунком. Правила залишаються незмінними: перший, хто відправить на пошту редакції скріншоти з помилками, отримає винагороду. Ім'я переможця буде оголошено в наступному номері.

Ми віримо, що, читаючи нашу газету, ви проведете час із користю. До зустрічі в наступному номері «Гончар Інфо»!

Знайди 10 помилок у газеті!
Відслідкуй усі десять - та отримай приз.
Власні варіанти відсилай на пошту редакції
goncharinfo.fszmk@gmail.com

ПОВЕРНЕННЯ СТАРОГО ПОЛІЦЕЙСЬКОГО

Добре пам'ятаю свою першу олімпіаду - шостий клас, математика, періодичні дробки та раціональні числа, хвилювання та розгубленість. Пам'ятаю, як після неї я довго не міг зрозуміти, хто ці школярі навколо і навіщо взагалі мене туди привозила вчителька. Минали роки, районні олімпіади змінювалися міськими, міські - обласними, а здорового сну щосені стало все менше. Після закінчення школи я твердо повірив, що з цим всім покінчено. І ось, на третьому курсі, олімпіада сама мене знайшла. Знаєте, відчув себе, наче старий поліцейський, що пішов у відставку, але за кілька років його знову кличуть у відділок для останньої, дуже запутаної справи.

Кожен поважаючи себе старий коп хоча б один раз має сказати: «Я занадто старий для цього л***а». У моєму випадку л***м, звісно, не пахне (пробачте за каламбур), але, можливо, якийсь мій «олімпіадно-змагальний» дух все ж таки постарів. Не знаю, чи не схоже це на якусь спробу зняти з себе зайву відповідальність. Але

старий поліцейський завжди говорить правду.

Десять олімпіад за плечима навчили мене одному - чим більше ти налаштований на перемогу, тим менше в тебе шансів перемогти. Звучить дивно, та й взагалі істинність цього твердження доволі сумнівна. Але так воно, зазвичай, і виходить - сконцентрованість на

перемозі заважає отримати задоволення, а триумф без задоволення не настає. Пам'ятаю, як вперше взяв участь у міській олімпіаді. Приїхали ми з вчителькою в якусь школу на Лівому березі. Я подивився на школу і подумав: «Що я тут забув?» Це питання спало на думку ще неодноразово. Пам'ятаю, що у якийсь момент,

ЯК ДНУ ГОСТЕЙ ПРИЙМАВ

Найближчі 3 роки саме наш університет буде проводити всеукраїнську студентську олімпіаду з журналістики

Підготовка до олімпіади йде повним ходом

5-ого квітня у стінах ДНУ ім. Олесея Гончара пройшли 2 етапи студентської олімпіади з журналістики, яка збрала більше 70-ти учасників з найвіддаленіших куточків України.

Той ранок середі розпочинався для студентів нашого другого курсу ще з вечора вівторка. Адже часовий проміжок між моментами початку сну і його закінчення був мінімальним. Про викладачів годі й мову вести. Їхня середа, як здалося, розпочалася ще за 2 тижні до «дня Х». Підготовка велася не на жарг, наче чекали ревізора. Малюнки на партах у виконанні креативних студентів витерли, останній випуск газети роздрукували, ролі розподілили.

Олімпіада! Більша частина учасників приїхала саме 5-ого квітня. Нога першого з них ступила на дніпровську землю о 6:55. Всі, хто приїхав раніше, мали можливість заселитися у гуртожитку та привести себе до ладу. А от «пізні пташки» повинні були чимдуж мчати з потяга прямо до дверей університету.

Для початку всі учасники повинні були пройти реєстрацію. Далі їх чекало офіційне відкриття олімпіади.

Аудиторія 1306 була залита яскравим сонячним світлом. Було настільки спекотно, що довелося повідкривати вікна. З них відкривався вид на чудову панораму Соборного району Дніпра. Парті з учасниками олімпіади розташовувалися так тісно, що представники університетських ЗМІ ледь могли знайти собі місце для роботи.

Першим слово взяв ректор ДНУ Микола Вікторович Поляков. Він привітав усіх з початком олімпіади, побажав насаги і удачі, і зазначив, що для декого це перше творче змагання в студентському житті. «Якщо ви всі тут присутні, то знайте - ви уже переможці» - говорить Микола Вікторович.

Відразу за ректором виступив декан ФСЗМК Володимир Дмитро-

Вступне слово декана ФСЗМК

вич Демченко. Його промова була побудована на історичних моментах. Зокрема, він зазначив, що ДНУ став третім університетом України, де почали готувати журналістів. Окремо виділив присутність на олімпіаді представників спеціальності «реклама і зв'язки з громадськістю». Як відомо, цього року, через рішення кабміну, набір на неї не проходив. Це, на думку декана, не найкраще рішення, бо «реклама сьогодні є невід'ємною частиною бізнесзв'язків». У його промові, на диво, майже не чулися нотки урочистості. Куди більше було невимушеного тону, наче у неформальній розмові викладача зі студентом.

Право розповісти про технічні моменти конкурсу отримала Оксана Вікторівна Кирилова. За допомогою спеціальних «програмок», які були на столі у кожного студента, викладач ФСЗМК детально пройшовся по плану роботи. Крім того, відповіла на питання типу «як проїхати туди й сюди?».

Після знайомства та промов розпочалось найцікавіше – безпосередньо олімпіада. Її перший тур – тести. На виконання відводилася година. Підслухавши розмови студентів, можна зробити висновки, що ті впорались із завданнями та не вважають їх складними. «Там має бути все добре. Ми очікували чогось більш складного». Вже завтра вони дізнаються чи вірні їхні здогадки. А поки смачний обід і знову в дорогу. Наступна зупинка - Палац студентів ДНУ ім. О.Гончара.

Другим випробуванням для учасників олімпіади стала участь у прес-конференції. Саме в її висвітленні полягав другий етап конкурсу. Студентам спеціальності «Реклама та зв'язки з громадськістю» дісталось дещо інше. Згідно з зібраними матеріалами, вони мали створити піар-кампанію.

Мала зала Палацу студентів ДНУ повністю заповнилася вже стомленими після досить насиченого дня учасниками. На екскурсії вони, ледь-ледь встигаючи за енергійним екскурсоводом, бігали коридорами і намагалися почути та запам'ятати якомога більше фактів. А тепер студенти із полегшенням сіли в м'які крісла, дістали диктофони й блокноти та приготувалися протягом години лиш слухати та занотувувати. Тема прес-конференції - підготовка Дніпровського національного університету до сторічного ювілею, що відбудеться наступного року - допомогла гостям нашої альма-матер ще краще познайомитися з її історією та традиціями.

Доцент кафедри масової і міжнародної комунікації Алла Миколаївна Бахметьєва розпочала захід повідомленням про умови виконання творчого завдання. Далі слово отримали спікери прес-конференції.

Вручення нагород

Першим виступив проректор з науково-педагогічної роботи у сфері гуманітарної освіти та виховання молоді ДНУ Валентин Васильович Іваненко. Його розповідь про історію університету продовжив декан історичного факультету Сергій Іванович Світленко. Третім спікером став декан ФСЗМК Володимир Дмитрович Демченко. Тема прес-конференції виявилася настільки невичерпною, що кожен з них міг би самостійно заповнити відведену на захід годину своє промовою. Та чіткий регламент і уважна Алла Миколаївна змушували їх, врешті-решт, із жалем передавати слово. Після закінчення прес-конференції студенти перебралися до зазначених у плані аудиторій, аби приступити до другого етапу олімпіади – творчого конкурсу. Як стало відомо потім, далеко не всі студенти були задоволені запропонованим їм завданням.

«Тема цікава, на користь цього говорить той факт, що деякі учасники (за їх свідченнями – ред.) тепер знають історію ДНУ краще, ніж історію створення та розвитку власного університету» - розповіла студентка Одеської юридичної академії Діана Манучарян. Але учасницю не порадувала наявність «рамок» у творчому завданні: «Я брала участь в минулорічній олімпіаді, яка проходила у Рівному. Цього року творчий етап неприємно здивував, оскільки раніше він передбачав самостійний вибір жанру, в якому журналіст потенційно міг би розкрити свої професійні здібності. Але, на жаль, «творчість» в цьому році обмежилася звітом.»

Головною подією наступного дня стало оприлюднення результатів. Те, заради чого всі й приїхали у Дніпро. Інтригу тримали до останнього. На обличчях було видно різні емоції. Хтось радів і посміхався, хтось мовчки опускав очі і тихенько, щоб ніхто не бачив, пускав сльозу.

Оголошення переможців проходило дещо довше, ніж ми звикли бачити зазвичай. Хоча б тому, що тріумфаторів було немало. Чого тільки варта велика кількість номінацій.

«Головне не перемога, а участь. Кожен із вас отримав дорожочинний життєвий досвід. Також ви мали змогу завестися нові цікаві знайомства. Хтось вперше у Дніпрі та на заході такого плану. Ми раді бачити кожного. Якщо щось було не так - вибачте» - підсумував Володимир Дмитрович Демченко.

Ось і кінець! Перед фіналом дводенного дійства студентів інших ВНЗ встигли познайомити із життям нашого факультету. Зокрема, учасники олімпіади мали змогу подивитися відео про його історію і повсякденність її оцінити факультетську газету «Гончар Інфо». А згодом – екскурсія містом і поїзд додому. До побачення! Зустрінемось наступного року!

Не олімпіадою єдиною

Студенти Прикарпатського національного університету їхали з нашого міста з сумними виразами обличчя та величезною кількістю фото. Особисто для Каті Микуляк, однієї зі студенток ПНУ, Дніпро змінило сталі стереотипи: «Я їхала сюди і уявляла багато широких труб, з яких йде дим. Думала, вийду з вокзалу і потраплю в густий туман, з якого ніколи не вийду, але я помилялася.» З нею погодилися Юра Гільшанський та Оля Хоманчук, які теж приїхали з Франківська.

З франківцями ми зустрілися четвертого квітня біля шостого гуртожитку ДНУ та поїхали до каруселі. «Це Європа,» - говорив Гільшанський, виходячи зі 101-ої маршрутки. Коли ми прийшли до фонтана на Набережній, Оля зручно сіла на сходах та почала малювати, повторюючи: «Це неймовірно гарно.» У номінації «Улюблене місце туристів, де вони роблять мільйон фотографій» та «Місце, в якому батарея вашого телефону не залишиться зарядженою» переміг, звичайно, Катеринославський бульвар - просимо овацій.

Чого би вартувала Набережна без вуличного художника? Катеринославський бульвар без молоді в кросівках? Наш університет без студентів та викладачів? Найбільше враження на франківців справили люди. Одні в зимових куртках, а інші в шортах - Юра не міг зрозуміти, як всі можуть ходити у настільки різному за сезонними уподобаннями одязі. Каті сподобалось, що люди стають у чергу на маршрутки: «Це класна практика, бо в нас, якщо проліз - ідеш, не проліз - твої проблеми.» Антон Чорнобильський, учасник олімпіади від нашого вузу, насторожив франківців як суперник. «Цей ваш Антон дуже розумний? Точно виграє, по ньому видно», - «вангував» Гільшанський.

Дуже цікаво подивитися на своє оточення очима іншої людини - у нас справді гарне місто, Антон справді розумний, а викладачі - переконливі. Якщо ми не помічаємо цього за рутинною - наша проблема. Юра пообіцяв наступного року поїхати з нашого міста переможцем.

Марина ЯВТУШЕНКО

ВІДГУКИ ОЛІМПІАДНИКІВ

Анжеліка Талабаш, Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича:

«Від олімпіади я очікувала більш сучасних завдань. Гадала, що нам змодельують якусь ситуацію, котру нам доведеться зняти та змонтувати. Або ж треба буде написати цікавий матеріал: інформаційну статтю або репортаж. На жаль, творче завдання мене трошки розчарувало. А ось можливість позмагатися з представниками з різних областей та познайомитися з новими людьми мене потішила».

Олена Кордоба, Львівський національний університет імені Івана Франка:

«Львівський університет – це бароко: велична будівля з високими колонами. Дніпровський університет – це сучасна будівля: зразок європейського університету. Стосовно олімпіади: дуже добре, що організатори спланували наш день так, що вчора ми мали час і написати саму олімпіаду, і подивитися місто, погуляти, послухати пізнавальну екскурсію, і взагалі – познайомитися один з одним. Тому що є представники з різних областей, з якими можна поспілкуватися та є чим поділитися».

Карина Москаленко, Полтавський національний педагогічний університет імені В.Г. Короленка:

«Щодо олімпіади: морально важко було те, що все поєднали в один день. Не думала, що форму виконання творчого конкурсу обмежать конкретним жанром. Як на мене, інформаційний звіт – сухий і не дозволяє повністю показати свої писемні навички, застосувати художні прийоми. Що до міста: мені воно сподобалось. Найяскравіший момент подорожі – те, що я вперше у житті побачила гопників. Це незабутні емоції».

Карина ОЛІЙНИК

Переможці в номінаціях спеціальності «журналістика»:
«оригінальна авторська позиція»
Юрій Гільшанський (ПНУ ім. В. Стефаніка), Віталія Кушмирук (Острозька академія)

«Кращий заголовок»
Тетяна Козловська (ЧНУ ім. Б. Хмельницького), Черніобильський Антон (ДНУ ім. О. Гончара)

«Високий рівень фактологічного матеріалу»
Владлена Лященко (ХДУ), Катерина Семивол (ДонНУ ім. В. Стуса)

«Яскраві мовно-стилістичні засоби»
Наталія Білей (УНУ), Іванна Кащишин(МДУ)

«Найкраща композиція журналістського твору»
Лілія Пархоменко (ПНПУ ім. В. Короленка), Людмила Роспопа (СНУ ім. Лесі Українки).

У загальному заліку
Перше місце отримала Рябічева Олена, студентка КНУ ім. Тараса Шевченка.

Друге - Нікітенко Катерина, студентка ДНУ ім. Олесея Гончара та Лагута Марія, студентка СДУ.

Третє місце поділили Мурашка Зоряна, студентка ТНПУ ім. В. Гнатюка, Гребінник Дмитро, студент ХНУ ім. В. Каразіна та Бугачук Ірина, студентка ВДПУ ім. М. Коцюбинського

Переможці в номінаціях спеціальності «реклама і зв'язки з громадськістю»:
«Системність піару»
Катерина Кузьміна (УНУ), Алтухов Сергій (ДНУ ім. О. Гончара)

«Краща ідея для піар компаній»
Марина Закарлюка (ЗНУ), Анастасія Платонова (ХДУ)

«Кращий піар меседж»
Тетяна Полохович (СНУ ім. Л.У. українки), Юлія Гладун (ОНАУ ім. О.С.Попова)

«Оригінальність інструментаріїв піар-кампаній»
- Кароліна Дмитренко (НУХЧ), Ольга Зейлик (СНУ ім. Л.Українки)
«масштабність аудиторії піар-кампанії» - Олена Лінкова (КУ ім. Б.Грінченка; Неля Сергійчук (КНТЕУ)

Головні переможці
Перше місце посіла Нечипорук Анастасія, студентка УНУ.

Друге місце вибороли Дейнека Ірина(МЕГУ ім. академіка С. Дем'ячука) та Павлушкова Валентина(КНУ ім. Тараса Шевченка).

Третє місце посіли Балабась Марія із МДУ, та Аліна Совенко(ДНУ ім. Олесея Гончара)

Маргарита РАЙКО
Ігор МАЛІЄНКО

СКІЛЬКИ КОШТУЄ КРАСА

або як не спустити усі гроші на помаду

Домашній фітнес

Увага, любі хлопці! Ця стаття актуальна лише для дівчат. Але у разі, якщо благовірна спустила всю вашу зарплатню на шугаринг, гель-лак, та броммайлера (а ви, при цьому, більшості слів навіть не знаєте), обов'язково подаруйте їй цей випуск. Бо тільки тут ми розповімо, як доглядати за собою не гірше за голлівудських краль. І щоб при цьому у гаманці залишились кошти інші витрати.

Розумні жінки знають: щоб повернути увагу чоловіка, не обов'язково гучно сміятися. Можна просто бездоганно виглядати. Волоси блищать на сонці, шкіра бархатиста мов у дитини, погляд тигриці і аромат найдорожчих парфумів... Все так гарно звучить. Але тут стає страшно, як тільки уявляєш, скільки може все це коштувати.

Скільки треба грошей, щоб виглядати «на мільйон»

Індустрія краси не стоїть на місці, висуваючи для нас нові норми догляду за собою. Перед нами постає проблема, коли процедури виходять за рамки можливості «зробити самій вдома». Ми забуваємо про справжніх майстрів свого діла, котрі навчаються, щоб робити нас гарними. Почи-

наємо самі вищипувати брови, робити епіляцію, макіяж та зачіску. Але часто лише спотворюємо себе цим, бо не кожна жінка має талант робити бездоганний мейк. Як же потрапити до справжнього бьюті-майстра і при цьому якнайбільше зекономити?

В місяць жінка витрачає на догляд за собою приблизно півтори тисячі гривень. У цю суму входить: манікюр раз на три тижні, що коштує від 100 до 250 грн. А якщо жінка нарощує нігті, то це ще не менш 100 грн до цієї суми. На корекцію брів витрачаємо близько 100 грн на місяць. Епіляція, наприклад, шугаринг - 200 грн на місяць. Нарощування вій - 300 грн, та щомісячна корекція обійдеться вам не менш ніж у 100 грн. Середня ціна на педикюр - 200 грн. Також в залежності від жінки, її способу життя, організму, ці процедури треба робити навіть і два рази на місяць. Також не забуваємо про спорт. Сучасні жінки ведуть дуже малорухливий спосіб життя. Тому, щоб виглядати бездоганно, ми витрачаємо 400 грн на абонемент у спортзал кожного місяця. Щоб підтримувати свою красу, дівчина нашого часу просто зобов'язана жити із цими витратами. **Хто володіє інформацією – володіє і красою, і грошима**

Але що робити дівчатам, котрі живуть на стипендію у півтори тисячі гривень, або чия зарплата просто не допускає таких витрат? Тепер нам на допомогу приходять маленька таємниця бьюті-світу - моделінг! Ні, це зовсім не означає, що кожній треба ставати справжньою моделлю, щоб отримати безкоштовний манікюр. Просто запам'ятай усе, що ми розповімо!

Зараз у Дніпрі існує близько 20 різних «шкіл краси», де дівчата вчать робити гарні брови, зачіски, вії, макіяж та навіть епіляцію і масаж. Таким чином, абсолютна кожна дівчина може записатися у таку школу моделлю та отримати будь-яку процедуру безкоштовно, або за меншу плату. Ні, це не обман і не жарт! Справа у тому, що працювати з вами буде не справжній майстер, а лише учень, але під постійним доглядом майстра. Говорячи про особистий досвід, можемо сказати, що 80% усієї роботи все ж таки виконує майстер, а практикант лише спостерігає за діями вчителя. Де ж знайти ці школи, та як потрапити моделлю на потрібну процедуру?

Алгоритм дій дуже простий. Ми дамо тобі назви декількох шкіл краси, такі як «Школа макіяжу Євгенії Кононенко», «Навчальний центр перукарського мистецтва Еліна», «ZOLOTASHKO MAKE UP SCHOOL», «Beauty Prof». Сайти цих та інших шкіл можна з легкістю знайти в інтернеті і запропонувати себе моделлю на заняття. До гарного мейку в додаток ви отримаєте професіональне фото. А також можна записатися на масажі, фарбування волосся, різного виду епіляцію, манікюр та педикюр. Не менш популярними зараз є публічні сторінки в соціальних мережах на кшталт «Шукаю модель». Там ви можете побачити багато дівчат, які щойно закінчили курси і їм потрібно на когось практикуватися. Тому беруть кошти вони лише за матеріал. А це виходить вдвічі дешевше, ніж у салоні.

Говорячи про фітнес і спортзали, слід сказати, що тут ви можете оминути великих витрат! Більше тисячі різних спорт-каналів можна знай-

ти на ютубі. Найпопулярніші з них: «Фітнес Успех», «Катерина Буйда FITYOGA», «FitBetty». За допомогою роликів ви з легкістю стаєте майже майстрами спорту. Просто приділяйте цьому час, мотивуйте себе. І тоді, не маючи вільних коштів, ви виглядатимете краще за всіх.

Наш університет також надає «послуги економії». Мало хто знає, що у нашому спорткомплексі є чудовий, сучасно обладнаний зал з тренажерами. Лише за 132 грн ви можете отримати місячний абонемент. У той час як середня ціна по місту - 300 грн. Як зробити макіяж «недорогою ціною»

Вирішити проблему із дорогою декоративною косметикою – із цим завданням ми теж впорасмося. Ціни на професіональну косметику – більш ніж 1000 гривень. Тональна основа – 300 грн, помада - від 200 грн, олівці для очей/бров/губ - від 100 грн. Палетка тіней - 600 грн.

Купувати косметику «дешевшу за ці ціни» страшно. Ми знаємо, яка хімія присутня в їх складі. Косметика домашнього приготування - жіночий порятунок. Вбиваємо двох зайців - натурально та дешево.

Для помади своїми руками потрібні: бджолиний віск 1 столова ложка; вітамін Е (масляний розчин) - 10-12 крапель; рицинова олія 10-12

крапель; ефірне масло з вашим улюбленим запахом - 2 краплі; барвний пігмент – стільки, скільки потрібно для створення потрібного вам кольору. Приготування: бджолиний віск розігрівати до рідкого стану на водяній бані. В злегка остиглий, ще рідкий віск додають інші інгредієнти.

Тональна основа власного приготування: половину ч. л. бджолиного воску змішати з половиною ч. л. рисового борошна, додати 100 мл олії жожоба і 50 мл гелю алое віра. Розтопити суміш на водяній бані і поступово вмішати 12 чайних ложок мінеральної бази для пудри. Після цього поступово введіть колірний пігмент до отримання потрібного відтінку. Не поспішайте, додавайте потроху, буквально по крупинці, щоб не прогадати з тоном. Після цього охолодіть отриманий склад і перелийте в стерильний флакон.

Ці методи врятовують вас як від неякісного виробника, так і від марнотратства грошей.

Ну що дівчата, як бачите, проблему з професіональним доглядом можна вирішити дуже легко. Потрібно лише знати, хто відкриє такі секрети. Будьте гарними та доглянутими!

Карина ОЛІЙНИК

Косметика домашнього виготовлення

ВЕЛИКДЕНЬ НЕ ЗА ГОРАМИ

Уже 16 квітня увесь православний світ святкуватиме світле Воскресіння Христове. Ми підрахували, скільки доведеться витратити грошей на розговіння після Великого посту, включивши у великодній кошук базовий набір продуктів.

Свято Великодня розпочнеться у Велику суботу, 15 квітня. У православних храмах у ніч із суботи на неділю (приблизно з 11-ї вечора до 4-ї ранку) будуть проходити богослужіння, після яких віряни зможуть освятити паски, яйця та інші продукти.

Кожний продукт у вашому кошику несе в собі символічне значення. Тому слід вибирати ретельно та з відповідальністю.

Яйця - це символ нового життя, паска-тіло Христа, сіль-достаток та сенс життя, кагор-кров Христа. Зазвичай ми всі беремо щось м'ясне. Популярністю користуються домашня ковбаса, буженина, також кладуть сало та сир.

Не можна освячувати алкоголь, м'ясо чи ковбаси з кров'ю та гроші. Часто парафіяни несуть з собою фрукти та овочі. Церква нагадує, що для їхнього освячення є інші свята. Але гріха не буде, якщо візьмете з собою. Важливим правилом є те, що не можна викидати освячені про-

Пасха вже не за горами

дукти. Їх потрібно обов'язково з'їсти чи поділитися з рідними, сусідами чи віддати нужденним. Тому відразу розраховуйте, що і скільки брати.

У цьому році великодній кошик українця буде на 30-35% дорожче торішнього. Адже ціни

на продукти виросли в декілька разів, а перед святами так взагалі... Подорожчали, як завжди яйця, молоко та м'ясо.

Отже, що ж вам потрібно! Перш за все переконайтеся, що у вас є кошик. Якщо такого немає, то доведеться за нього віддати

від 60 до 250 грн. Зараз в моду ввійшли кошики, прикрашені власноруч. Їх декорують стрічками, квітами, намистинами, бісером. До речі, можна прикрасити його разом зі своїми друзями та гарно провести час. Рекомендації легко знайти в мережі Інтер-

нет.

Ваш кошик обов'язково потрібно прикрити рушником. Наразі у магазинах текстилю величезний вибір декоративних серветок та рушників. Такий вам може обійтися від 45 до 120 грн.

З дня на день у продажу з'являються святкові, запашні паски. У минулому році ціни починались від 20 грн за одну невеличку. В районі 35- 45 грн можна буде придати середнього розміру.

Яйця – від 20 до 35 грн за 10 штук.

Буженина - від 120 до 265 гривень за кілограм.

Домашня ковбаса - 130-230 гривень за кілограм. Якщо ви - вправна господиня, спробуйте зробити її власноруч та за власним смаком. Так можна навіть зекономити.

Груднина куряча копчена - від 125 грн за кілограм.

Кагор - від 40 грн за пляшку. Тут все залежить від ваших уподобань та щедрості.

Скільки б ви не витратили коштів і що б не поклали до вашого кошика пам'ятайте, що Великдень, перш за все, - свято душі. Сходіть до церкви, помоліться, зустріньтеся з родиною та друзями, пойдіть до батьків. І нехай у ваших домівках завжди буде тепло та затишно!

Маргарита РАЙКО

ВЕЛИКОДНІ ТРАДИЦІЇ СВІТУ

або що ховає шоколадний засєць?

«Goat Race» 2015 року та щасливий переможець - Оксфорд.

Великдень – найдавніше свято, яке люблять усі. Якщо з особливостями українського святкування ми знайомі з дитинства, то деякі великодні «фішки» інших країн можуть чимало нас здивувати. Давайте-ж дізнаємося про них більше!

Франція – країна мовчазних дзвонів та гігантських омлетів

Усі ми звикли до великодніх дзвонів, а ось у Франції їх не чути зі Страсної п'ятниці і аж до ночі Воскресіння Христа. Цією тишею французи вшановують пам'ять Спасителя. Батьки ж розповідають дітям, що дзвони відлетіли в Італію, до Папи Римського.

Ще одна незвичайна традиція Франції – готування Імператорського омлету. За повір'ям, в французькій провінції Бессьєр імператор Наполеон колись так вполював омлет, що звелів зібрати всі яйця у місті і приготувати ще один для своєї армії – гігантський. Тепер у провінціях Франції в перший день Великодня посеред площі готується цей самий Імператорський омлет, на який в середньому витрачають 5000 яєць.

Головний великодній символ Франції, як і в багатьох інших країнах, – Великодній Засєць, але характер в нього не найкращий. Французький бешкетник обов'язково ховає шоколадні яєчки... серед звичайних сирих яєць у блискучій фользі. Щоб не потрапити на гачок Зайця, діти кидають такі яєчки один в одного.

Головне місце на святковому столі віддається ягнятку (символу невинності), який готується найрізноманітнішими способами: і з білою квасолею, і з розмарином, і з чебрецем, і з соляною скоринкою.

Велика Британія – країна оксфордсько-кембриджських козлів та пивних м'ячиків

Несподівано – супровідником Великодня в Великобританії є спорт в усіх його варіаціях. У деяких графствах цього дня грають у футбол, замість м'яча використовуючи невеличке барило зі світлим пивом. Спорожнити такий «м'ячик» мають право тільки переможці.

Не менш популярними є великодні перегони та забіги. Давня традиція тут – легендарні перегони між двома університетами – Оксфордським та Кембриджським. Їх проводять кожного року у Велику неділю на річці Темзі.

Ви не фанат регати? Тоді саме для вас глузливими британцями було створено козлиний забіг. В чому тут гумор? Цей козлиний забіг («Goat Race») проводиться водночас з гонкою між Оксфордом та Кембриджем («Boat Race»). «Різниця лише в одну літеру!» – жартують британці. Козли, звісно, носять горді імена «Кембрідж» та «Оксфорд», які турботливо вишиті на жакетиках.

Як і в багатьох інших країнах Європи, в Великобританії дитлахи у ці дні розважаються пошуком яєчок, захованих Великоднім Зайцем десь надворі, під весняним сонцем. Ось тільки яєчки тут – паперові.

За великоднім столом головне місце посідає традиційний мигдально-фруктовий торт «Simnel Cake». До нього нерідко додають свіжі «хрестові булочки». На перше пригостять медово-часниковим м'ясом, запеченою шинкою та картоплею.

Німеччина – країна вогняних коліс та ясної яблуні

Батьківщиною Великоднього Зайця вважається саме Німеччина, але й тут він має унікальний характер: хо-

ває корзинки з яйцями тільки в оселі, і вони не є шоколадними. Дарунки цього Зайця – звичайні різнокольорові яєчки.

Одна з головних великодніх традицій тут – скочування палаючого дерев'яного колеса з Великодньої гори. За таким колесом тягнеться вогняний слід на декілька сотень метрів – символ нескінченного руху сонця.

Оселі до Великодня прикрашають гірляндами з розфарбованих порожніх курячих яєць або їх муляжів. Ту ж прикрасу використовують на деревах. В місті Заальфельд, наприклад, росте яблуня, прикрашена більш ніж 10000 розфарбованих яєць.

В ці дні нерідко влаштовують «танки з яйцями» – сирі курячі яйця кладуть на землю і починають танцювати серед них. Ціль – не розчавити жодного.

Святковий стіл в Німеччині на Великдень прикрашається пирогом у формі віночка та рибними стравами. Обов'язковим є також марципанове печиво.

США – країна джазу та зефірних курчат

США – країна багатонаціональна, але найбільшу групу тут представляють католики. Як наслідок, ми знову вітаємо Великоднього Зайця.

Яєчки, розкидані американським Зайцем, пластмасові. Всередині знаходяться цукерки та листочки паперу, на яких написані питання. Не відповів на запитання – втрачаєш яєчко з усім наповненням.

Ще однією забавою є катання яєць, яке відбувається біля Білого Дому. У цьому дійстві беруть участь не тільки діти, але й дорослі, а інколи – навіть сам президент США.

Святкові свічки та корзинки з пасками прикрашають яскравими стрічками, а вулиці та оселі – вінками з квітів білої лілеї, символом Христової чистоти.

По вулицях міст проходять святкові паради, фестивали та карнавали. Одним з найвідоміших є карнавал «Mardi Gras», який включає у себе парад джазових колективів з усіх кутків Америки.

Традиційними стравами Великодня в США є картопля та обов'язкова для цього свята шинка з ананасами. На десерт пропонуються «Marshmallow Peers» – зефірні солодощі у формі курчат.

Швеція – країна палаючого Іуди та пир'яного хмизу

На яке свято дівчата наряджаються відьмами? Ні, не тільки на Хелловін. В Швеції це – традиційна забава на Великдень! Страшними костюмами шведи відлякують Іуду і пізніше сплячуть на гігантському вогнищі.

Підготовка до свята розпочинається з великоднього хмизу – тоненьких

Щорічно вибухаючий віз Флоренції

березових гілочок, прикрашених різнокольоровим пир'ям. Завдяки своїй легкості пир'я тут вважається символом людської душі.

Традиційними прикрасами оселі всередині є маленькі жовті курчатка-іграшки, створені дітьми.

Вранці у святкову неділю дитлаха даруються великі яйця з картону, заповнені цукерками. На одну дитину – одне яйце, але його розмір може бути будь-яким. В магазинах Швеції зустрічаються навіть метрові «яєчка».

Обов'язковим гостем на шведському великодньому столі є гравлак – лосось, маринований в солі, цукрі та кропі. Не обійдеться й без ще однієї традиційної страви – маринованого оселедця.

Італія – країна вибухаючих возів та цукрових голубів

Одна з головних подій Великодня тут – традиційна меса на головній площі Ватикану, яку проводить сам Папа Римський, однак святкування розпочинається ще у Страсну п'ятницю. Стартує воно зі знаменитого Хресного ходу, який розпочинається біля Колізею, а закінчується у Палаціна.

Ще однією незвичайною традицією великодньої Італії є ритуал «Scorpio del Carro» («Вибух воза»), який проводиться у Флоренції.

Церемонія розпочинається в церкві Св. Апостолів, де священник за допомогою каменів з Гробу Господнього висікає іскру. Святий вогонь урочисто ходою переносять до кафедрального собору Санта Марія дель Фьоре. Під час меси ракета у формі голуба летить через собор та площу і підпалює так званий віз священного вогню – художньо розписаний ковчег, який вибухає барвистим феєрверком на площі П'яцца дель Дуомо.

Протягом Страсного тижня італійські церкви та собори прикрашаються гілками пальми та оливи; їх же освічують та зберігають в оселі як символ миру та віри.

Традиційний подарунок на Великдень в Італії – шоколадне яєчко зі спеціальним сюрпризом всередині. Воно – шире побажання очищення.

Головне місце на святковому столі посідають запечене ягня з артишоками та коломба – цукрово-лимонний торт у формі голуба.

Норвегія – країна молочних детективів та закритих магазинів

Подорож країнами світу завершено у Норвегії, яка вважається місцевістю з найбожевільнішими традиціями. У провінціях Норвегії протягом Страсного тижня закрито все: державні установи, банки, підприємства, магазини... Навіть продуктові лавки зачинені до суботи.

Ще однією незвичайною традицією Норвегії є сімейне читання детективних романів або перегляд детективних фільмів протягом усього Страсного тижня. Більше того, навіть відома молочна компанія Норвегії «Tine» протягом 7 днів друкує на упаковках так звані «молочні детективи до великоднього сніданку».

Серед дітей Норвегії популярна вже не раз згадана гра з пошуком великодніх яєчок. У цій країні їх роблять з картону, а всередину кладуть марципанових курчаток – «лоллі».

На великодній стіл Норвегії в центр ставлять смажене ягня, а навкруги розмішують інші м'ясні страви та фастелавенболери – хлібні булочки з маслом та цукром. Чим більше таких булочок з'їси протягом Великодня, тим солодший чекає рік.

Валерія ЯРОВКІНА

ВЕЛИКДЕНЬ У ХХІ СТОЛІТТІ

або як сучасна молодь розуміє православне свято

Великдень – це одне з найпопулярніших християнських свят у світі. Кожного року біля церкви з великодніми кошиками стоять люди та чекають на священника, щоб той освятив пасхальний хліб та їжу. Потім вся родина збирається за одним столом та святкує воскресіння Христа. Сьогодні в супермаркетах можна купити всю атрибутику до великодніх свят, від пасхальних яєць до футболу із зображенням Ісуса Христа, а ціни на спеціальну випічку починають рости ще задовго до початку свята. Мало хто з молоді може похизуватися знаннями історії про розп'яття

Моменти, які скоро стануть спогадами

Сина Божого чи навіть просто пояснити сенс цього дня. Розуміємо ми, молоді люди, за що страждав Ісус на хресті чи може просто хочемо похизуватися тим, що раз на рік ходимо до церкви, а потім їмо крашанки та солодкий хліб? Який сенс ми вкладаємо в це святкування? Це тренд, який треба кожного року постити в Instagram, Facebook або Twitter? Ми запитали у молоді,

як вони розуміють це свято.

Олександр. 20 років, студент ДНУ

Я не є віруючою людиною і тому до цього церковного свята ставлюся як до одного вихідного дня. В моїй родині прийнято їсти великодні паски і яйця, але особисто я роблю це в данину традиції родини.

Олексій. 20 років, студент НГУ.

Для мене Великдень не є святом, сприймаю його більше як традицію та привід зібратися з рідними, тому що працюю в іншому місті і додому приїжджаю рідко.

Влада. 19 років, студентка ДНУ

Для мене Великдень – це свято, з настанням якого приходить справжня тепла і сонячна весна. Святкую, зазвичай, в колі сім'ї. Мама часто сама пече паски (ми з сестрою допомагаємо) і святить їх в церкві. Раніше я складала їй компанію, зараз же не можу змусити себе встати рано вранці. Це одне з найулюбленіших свят, так як з ним пов'язано багато приємних спогадів з дитинства. Цей день, як на мене, важливий через родинні традиції і прихід весни.

Ярослав. 21 рік, студент ДНУ

Це особливе свято для мене, але я шаную його не як православний християнин, а людина давніх язичницьких традицій. Великдень – це той день, коли згадуєш померлих і поминаєш їх. Це дуже важливе свято, так як всі покійні продовжують жити в нашій пам'яті і серці, і хоч раз на рік ми віддаємо їм данину та шану.

Кирило. 20 років, студент ДНУ

Раніше я святкував Великдень: ходив до церкви і там мене обливали з голови до ніг водою. Зараз просто прокидаюсь, а матуся вже прийшла з освяченими продуктами і ми сідаємо їсти. Потім я цілий тиждень їм тільки паски та крашанки.

Анастасія. 18 років, студентка ДНУ

Я люблю Великдень, тому що вважаю його дуже сімейним святом. Це чудова можливість зібратися родинно за великим столом і провести час разом. Я добре ставлюся до свята, адже відчуваю душевний спокій у цей день. Так, Великдень – це не просто день, в який можна досхочу набити свій шлунок

смачними пасочками та яєчками.

Діана. 18 років, студентка ДНУ

Я люблю це свято, хоч і не дуже вірю в Бога! Щороку вночі ми ходимо до церкви з мамою, щоб освятити пасочки. Стоїмо годинку на службі. Там я отримую моральне задоволення, причину якого я назвати не можу. Це сама «кайфова» ніч в році. Потім йдемо до бабусі, їмо все, що ми освятили в церкві.

Тетяна. 21 рік, студентка ДНУ

У цей день я їм великодній хліб та яйця. Звичайно, не настільки перебільшено, але до церкви на всенічну службу НЕ лину стрімголов. Хоча свято, яке збирає сім'ю в одному будинку (навіть тих, хто живе далеко), відзначаємо. Знову ж таки... без фанатизму.

Всі опитані молоді люди все ж віддають шану великодньому гулянню. Думки сходяться на одному – данина родині та сімейний стіл. Деякі віддають шану померлим, а деякі просто полюбляють смачну святкову їжу. Проте, не треба забувати, що це за свято, яке його історичне значення. Завжди можна запитати у більш досвідчених людей чи навіть прийти у Великдень до церкви і дізнатися у священнослужителів. Як кажуть: «За питання грошей не візьмуть».

Марія АЛЕКСАХА

КРАСА ЯНГОЛІВ, АМБІЦІЇ ЧОРТІВ

Запекла боротьба на конкурсі «Містер і Міс ДНУ 2017»

Сила та драйв запальних чортів

ДНУ. 2017 рік. Талановиті хлопці та дівчата борються за звання найкращих. Кожен підкорює тим, чим може: запальним танцем, звучною пісню, веселим стендапом або зворушливою грою на музичному інструменті. Що ж це за дійство, де в одну мить зібралось стільки цікавих студентів? Ви, напевно, вже здогадалися, що мова йде про «Містер і Міс ДНУ 2017».

Захід уже став доброю традицією для нашого університету. Щороку організаційний комітет проводить цей конкурс, роблячи його кращим та цікавішим. Учасникам треба проявити

себе у декількох етапах, щоб перемогти. Вони повинні гарно показати себе на дефіле, оригінально відповісти на каверзне запитання, запам'ятати в спільному танці та, нарешті, підкорити всіх своїм творчим номером.

Цього разу до фінального етапу дістатися змогли лише найсильніші, а іншим довелося показати свій виступ поза конкурсом або й зовсім «залишитись за кулісами».

Тепер поговоримо про самих учасників. Усього їх було шістнадцять: вісім чудових дівчат та вісім сміливих хлопців. Кожен учасник зі своєю родзинкою, харизмою та історією. Дивовижно, як студенти різного віку та різних факультетів змогли згуртуватися й так якісно зробити спільну справу. На першому дефіле вони виглядали немов янголи: дівчата мали на голові німб, що світиться, а хлопці – крила. Однак вже на другому дефіле і на спільному

танці це були справжні чортики. Рухаючись під запальну музику, учасники доводили членам журі й глядачам, що саме вони мають перемоги.

Виступи були настільки захоплюючими, що членам журі було важко визначитись з переможцями. Учасниця Аліна Гроховська вразила всіх своїм вокалом і міксом пісень «Кружит голову» і «Я знаю пароль». Євген Бортюлов зворушливо зіграв на фортепіано композицію «1944» під супроводом відеокліпа і танка. Лілія Потапенко присвятила свій виступ темі війни, влучно додавши до нього трагічні відео, вірш, а також емоційний танець коханих, яких розлучила загибель хлопця. Владислав Шевченко підкорив глядачів костюмом дракона, відео про босяка та стендапом про дитинство. Дарія Кірдаш здивувала своїми вокальними даними та ліричною версією пісні «Take me to church», під яку плавно танцювали хлопець та дівчина. Олександр Стольний «взяв» глядачів своїм надихаючим репом про боротьбу й перемогу, у додаток до якого був відеоролик у такому ж настрої. Софія Сокуренько й Аделін Уаба відмовились від звичного формату конкурсу й зробили спільний номер, у який включили загадковий танець у масках й уривок мелодійної пісні. Євген Іванченко теж не лишив аудиторію байдужою, адже продемонстрував фантастичне володіння нунчаками та оригінальний сольний танець у стилі електро. Станіслав Горбачевський, у свою чергу, виділився майстерством бітмейкера та запальним танцем зі своєю командою.

Містером і Міс ДНУ 2017 стали Євген Іванченко з факультету систем та засобів масової комунікації та Аделін Уаба з економічного факультету!

Цікаво, а що Міс ДНУ розповіла журналістам про себе і, власне, конкурс?

- **Аделін, вітаю тебе з перемогою! Ти, справді, дуже яскрава та талановита дівчина. Однак, як ти вважаєш сама, чим ти «взяла» глядачів і журі?**

- Дуже дякую! Напевно, тим, що я - дуже життєрадісна й артистична людина. Я люблю сцену та віддаюся їй на всі десять тисяч відсотків, коли випадає можливість побувати на ній перед такою великою аудиторією.

- **Звідки взялась ідея зробити спільний номер разом із Сонею?**

- Ідея виступити в дуєті з'явилася ще з перших наших змагань, адже раніше ми разом танцювали в студії «Dan Dance Complex». Коли ми прийшли на кастинг, то вирішили, що повинні разом йти до кінця.

- **Як вона відреагувала на результаті? Чи вплинули вони на вашу дружбу?**

- Ні, наша дружба залишилася такою ж, як раніше. Її перемога – моя перемога й навпаки.

- **З ким із учасників ти потоваришувала?**

- З Євгеном Бортюловим.

- **А кого з учасниць ти вважала своїми конкурентками?**

- Я сама собі конкурент, в мені вирують безліч емоцій, які не завжди приносять позитивний результат. А взагалі, Соня була для мене однією з найсильніших учасниць. Я вважаю, вона мала бути в трійці найкращих.

- **Поділились якоюсь цікавою історією з «закулісся»?**

- Навіть не знаю. Розповіді – це не зовсім те. Цікава історія – це пройти весь шлях від початку до кінця, жити в очікуванні два місяці, щоб на фіналі моргнути й побачити, як усі вже розхо

Аделін Уаба та Євген Іванченко заслужують на оплески!

дяться по домівках.

- **Що дала тобі участь у цьому конкурсі?**

- Від конкурсу в мене залишилось безліч позитивних емоцій. Участь у ньому додала впевненості у своїх силах і навчила цінувати близьких людей та їх підтримку.

- **Яку пораду ти б дала дівчатам, які збираються брати участь у «Містер і Міс ДНУ 2018»?**

- Кожній дівчині хочу побажати удачі, терпіння й працьовитості!

Катерина КОВАЛЕНКО

ПАСХАЛЬНИЙ КРОЛИК, або якого кольору ваша крашанка

Овен: Зірки цього місяця радять Вам бути більш спокійним і об'єктивно ставитися до будь-якої ситуації. Намагайтеся рівномірно розподілити навантаження при виконанні різноманітних завдань. А ще, контролюйте власні емоції, аби вони негативно не впливали на Ваші стосунки з одногрупниками та викладачами (сесія не за горами). Не метушіться, випийте горнятко кави маленькими ковтками (можете навіть запліщити очі та уявити, ніби Ви на пляжі). Для фарбування писанки оберіть **зелений** колір і до Вас прийде душевна рівновага.

Телець: В цей період Вашу рівновагу можуть порушити різні негативні хвилі, які так і чекають Вашої агресивної реакції на рожевий «капот» (від авт. «великий плащ, який використовують у кориді»). Аби відновити свої сили зірки пропонують Вам для фарбування крашанки використовувати **жовтий** колір. Він поліпшить Ваш настрій. Більше фантазуйте і посміхайтесь, особливо на парах. Ваша посмішка здатна заспокоїти та розвеселити будь-якого похмурого викладача.

Близнюки: Зірки наголошують - чекайте фантастичних пригод. Ймовірно Вас зненацька можуть застати різноманітні сюрпризи. Наприклад, це може бути «халявна» п'ятірка, заміна, або навіть відсутність пари. Але існує ризик наприкінці місяця впасти у відчай. Щоб цього не сталося, пофарбуйте крашанку в **фіолетовий** колір. Це не тільки покращить Ваше самопочуття, а ще підвищить Ваш рівень магнетизму. Магнітик притягне до Вас багато позитиву.

Рак: Саме зараз час для звершення нових (або не дуже) ідей. Почніть, нарешті, займатися бігом вранці/вечері, приходьте вчасно на пари (здивуйте викладачів), зробіть домашнє завдання сьогодні, а не відкладайте на завтра (здивуйте себе), очистіть свій простір від старого мотлоху. Для стовідсоткового досягнення успіху Вам допоможе писанка **білого** кольору, прикрашена візерунками. За повір'ям, білий колір символізує чистоту та незаплямованість.

Автор - Світлана Юрченко

Лев: Вам в цьому місяці потрібно бути більш елегантним. Прийдіть на пару у костюмі, краватці, модній сорочці, зробіть стильну зачіску (компліменти не забаряться). А щоб додати впевненості в собі, зірки радять пофарбувати крашанку в **чорний** колір з візерунками **червоного, білого, жовтого і пурпурного** кольорів. Проте, не слід не забувати, що зовнішність - не головне. Приємно, коли коридором шириться запах «Chanel №5», але виконане практичне завдання - не менш важлива деталь у підтриманні Вашого іміджу.

Діви: Зірки радять Вам цього місяця бути більш м'якішим та поступливим. Не варто сперечатися з одногрупниками та викладачами, доводячи

свою правоту. Краще не забувайте про ранкові привітання, особливо в парні числа місяця (це позитивно вплине на ваші стосунки у колективі). Зберігайте спокій та не розтрачайте свою енергію даремно. Для підтримки гарного самопочуття Вашій крашанці підійде **блакитний** колір.

Терези: Вам, як представнику повітряного знаку, рекомендується використовувати **темно-блакитний** або **синій** колір для фарбування крашанки. Він не лише збалансує Ваш стан і дасть можливість заспокоїти нерви, а й допоможе знизити фізичне та і розумове напруження після пар. Також можете влаштувати на факультеті ароматерапію, або пригостити своїх одногрупників та викладачів чаєм з

ромашкою. І нехай у стінах Вашої альма-матер завжди панує гармонія.

Скорпіон: Зірки радять Вам бути уважнішим. Саме зараз Вас можуть спіткати різні несподіванки і неонов'язково писемні. Тому для фарбування крашанки використовуйте переважно **червоні** кольори, які підвищать рівень Вашої реакції та уваги, а також добре стимулюватимуть роботу мозку. Аби «гоп-стоп не підійшов з-за рогу», готуйтеся до іспитів, тестів та опитувань заздалегідь. Мінімум за тиждень, а краще - місяць. І поки всі будуть метушитись, Ви зможете спокійно насолоджуватися смаком свіжоспеченої паски.

Стрілець: Вам не вистачає відчут-

тя затишку, комфорту та захищеності. Саме ці фактори можуть кардинально вплинути на рівень та якість Вашої працьовитості, бо Ви добре виконаєте завдання лише в спокійній атмосфері. Аби у червні пожнати якісні «плоди» свого навчання, використовуйте для фарбування писанки поєднання **помаранчевого і чорного** кольорів, або їх суміш - **коричневий**. Таким чином, Вам ніщо не стане на заваді. І Ваш «врожай» у вигляді гарних балів жоден колорадський жук не знищить.

Козеріг: Ви в цьому місяці повинні бути особливо мудрим, оскільки Вашу мудрість можуть випробувати інші знаки. Можливо, від Вас будуть чекати відповідей на питання різного рівня складності, або дехто з Ваших одногрупників вдасться до глузування над Вами. Головне - не втрачайте впевненості і змусьте працювати ситуацію на Вас. У цьому Вам допоможе **сірий** колір з елементами **темно-зеленого** або **біло-жовтого** кольорів.

Водолій: Зірки радять Вам знизити рівень метушні навколо себе. Намагайтеся чітко структурувати свої плани. Саме тоді Ви зможете доробити практичне завдання, почати курсову і, нарешті, віддати книжки до бібліотеки. Головне - всі дії будуть виконуватися послідовно, а це мінімізує Ваше навантаження. Аби надати собі якнайбільше сил, для фарбування своєї крашанки використовуйте **помаранчевий** колір. Він підвищить рівень Вашої активності та додасть Вам ліdersьких якостей.

Риби: Зірки рекомендують Вам проявляти ініціативу, а не чекати «мани небесної». Якщо Ви знаєте відповідь на запитання - відповідайте. Вас кличуть допомогти на кафедрі? Йдіть! Це Вам неодмінно повернеться подвійною дакою. Рішучіше приймайте рішення, аби не прогавити свій шанс. Для фарбування крашанки оберіть **рожевий** колір. Він допоможе зосередитися, пришвидшить роботу мозку, надихне Вас, та додасть сміливості.

Максим КИСІЛЬ,
Вікторія ДУЛІНОВА

«Я ВІРЮ В СПРАВЖНЄ КОХАННЯ, БО ВОНО – СЕНС ЛЮДСЬКОГО БУТТЯ»

Або як економіст за фахом написав роман про неземне почуття

Важко не помітити, як стрімко набуває популярності жанр фентезі. Полиці книгарень вицент заповнені книжками, на сторінках яких ми знаходимо дивовижні казкові та міфологічні мотиви. Проте поруч із цими книжками є й ті, в яких автори розповідають реальні події з чужого або ж власного життя. Одним із таких авторів є дніпровський письменник Наїль Ісмаїлов. Його роман «Мелодія осені» - це розповідь про ніжні почуття, неймовірні емоції, хвилюючі моменти, в цілому - це історія про істинне кохання.

Наїлю, яким було Ваше життя до написання цієї книги?

Народився я у Дніпрі. Коли мені було дванадцять, родина переїхала до Баку. Займався вокалом та навіть закінчив музичну школу. Ще можу похизуватися деякими спортивними досягненнями: маю чорний пояс з тхеквондо й став майстром спорту з кікбоксингу. У виші вивчав економіку. Зараз знову живу в Дніпрі й працюю за фахом.

Як розпочалася Ваша письменницька діяльність?

Я вірю в справжнє кохання, бо воно - сенс людського буття. Писати про любов я почав ще підлітком, у віці дванадцяти років. Спочатку були вірші. Два роки тому захопився прозою творчістю й нещодавно закінчив роботу над романом.

Чому книга має саме таку назву?

Осіннє кохання зачаровує. Воно дійсно неймовірне. Восени закохані намагаються показати свої почуття через турботу до дорогої людини. Яскраві кольори осені й гаряче серце люблячої людини дарують затишок та втішають. Так добре, коли поруч є хтось рідний та надійний.

«Мелодія осені» - це вигадана історія чи реальна?

Це моя історія кохання. Я описав власні почуття й змалював свою першу зустріч з «дивним творінням небес та сонця».

До яких висновків має прийти Ваш читач?

Найцінніше й найдорожче, що є у кожної людини це - любов. Якщо вона справжня, то обов'язково стане вічною. Істинне кохання не знає ані межі, ані перешкод. Воно не має підробок, адже навіть очі закоханої людини говорять про почуття, а ритм її серця можна відчутти дотиком до тіла.

Для кого написана «Мелодія осені»?

Цей роман для тих, хто хоч раз у житті чув слово «любов» та «почуття». Раджу його людям віком від шістнадцяти років і вище.

Наїлю, чим Ваш роман може зацікавити кожного книголюбця?

У книзі є певна тема для роздумів - це стосунки у родині. Турбота, вірність, чистота та цінність дотиків - неабияк важливі. Їхнє значення підкреслено у багатьох

«Варто бути особливим»

«Погляд у минуле»

«Спогади про осіннє кохання»

висловлюваннях моїх літературних героїв. От одна із них: «Мій дотик подібний до того, як моя душа торкається неба в твоїх очах. Я відчуваю силу тяжіння і моє серце б'ється, як грім під час бурі».

Хто Ваш улюблений автор?

Одного виділити важко, бо улюблених, насправді, багато. Серед них є як письменники, так і поети: Томас Вульф, Еріх Марія Ремарк, Річард Бах, Нізамі Гянджеві, Омар Хаям. Ще захоплююсь творчістю Харукі Мураками та Бернара Вербера.

На полицях яких книжкових магазинів можна знайти «Мелодію осені»?

На жаль, на жодній полиці книгарень її немає. Роман написаний російською, тому дніпровські книжкові магазини відмовилися поселити у себе мою книгу. Вони пояснювали це тим, що, за певними вимогами, не мають права на продаж російськомовної літератури. Прикро, що у рідному місті я почув відмову. Проте вже є декілька зацікавлених видавництв, з якими незабаром буде підписано контракт.

Чому Ви не переклали книгу українською?

Переклад українською, звичайно, буде. Але спочатку хотів би перекласти її німецькою та англійською.

З якими ще труднощами Вам довелося зіткнутися перед виходом книги у світ?

Довелося довго обирати видавництва й шукати вмілого художника-ілюстратора. Єдине, в чому пощастило - це спонсор, який дав потрібну суму грошей. Він - гравець збірної Дніпра з регбі. Це перша людина, яка прочитала роман і відразу зателефонувала, аби сказати, що «Мелодію осені» мають побачити читачі. Але складні ситуації мене ніколи не лякають. Труднощі - це ті перепони, які створені нашим страхом. Вони знаходяться лише у голові, й на жаль, їм часто вдається контролювати наші бажання.

Наїлю, що Ви хотіли б сказати кожному письменнику-початківцю?

Важливо вірити у власні сили й наполегливо працювати. Вивчати літературу й шукати себе в певному напрямку. Найголовніше в письменстві - вміти знаходити спільну мову, дружити та не боятися задавати питання. Тоді, назустріч людині відкриється безліч нових можливостей для реалізації її планів та задумів.

Марія АЛЕКСАХА
Світлина із власного архіву письменника

«Одне ціле й не тільки на обкладинці»